

soud možnost a též povinnost, aby si vyžádal před rozhodnutím o exekucním návrhu prohlášení správního úřadu o přípustnosti exekuce na věc takto označenou. Proto jest schváliti postup rekursního soudu, který pro tento nedostatek povolující usnesení soudu první stolice zrušil a mu nařídil, by řízení v tomto směru doplnil (sb. n. s. čís. 12.305).

Čís. 13775.

Na pojistnou sumu za pojištěné příslušenství shořelé budovy má nárok hypotekární věřitel, i když příslušenství bylo pojištěno zvláštní pojišťovací smlouvou.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, R I 807/34.)

Pojištěné svršky byly příslušenstvím nemovitosti, jejíž majitelka dala nemovitosti i s příslušenstvím do zástavy za pohledávku záložny v H. Svršky byly pojištěny samostatnou pojišťovací smlouvou. Při požáru nemovitosti shořely většinou i svršky, načež pojišťovna složila pojistnou sumu za svršky na soudě. Rozvrhuje pojistnou sumu za svršky (příslušenství), přikázal ji s o u d p r v é s t o l i c e věřitelům, kteří nabyli k pojistné sumě exekučního zástavního práva, nárok záložny v H. zamítl v podstatě proto, že příslušenství bylo pojištěno samostatnou pojišťovací smlouvou. R e k u r s n í s o u d přikázal pojistnou sumu záložně v H. D ů v o d y: Příslušenství jest předmětem hypotekárního zástavního práva (§ 457 obč. zák.). Bylo pojištěno proti ohni a podle stanov pojišťovny nebylo povinnosti použití pojistné sumy k doplnění příslušenství. Na pojistné sumě vázne proto samo sebou zástavní právo knihovního věřitele, aniž záleží na tom, že nemovitost a příslušenství nebyly pojištěny touž pojišťovací smlouvou (Neumann: Komentář k ex. řádu 1909/1910 str. 840, 841). Bylo proto přikázati pojistnou sumu záložně v H., jejíž smluvní zástavní právo předchází exekucním zástavním právům.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurenti napadají jen právní názor rekursního soudu, že na pojistnou sumu za pojištěné příslušenství shořelé budovy má nárok hypotekární věřitel, ač příslušenství bylo pojištěno zvláštní smlouvou pojišťovací. Stěžovatelé mají ovšem pro sebe právníckou literaturu, která spornou otázku řeší v jejich prospěch (srovn. Klang, komentář k obč. zák. 1931 I. sv. str. 457, Ehrenzweig, system obč. práva 1923 str. 535, Klang Pfandrechtsschutz bei der Feuerversicherung von Gebäuden 1918 str. 11, a autoři tam v poznámce uvedení a dále Ehrenzweig, Rechtsordnung der Privatversicherung str. 263). Klang, po případě uvedení jím Worms a Kohler, kladou důraz na to, že právo zástavní vtělené na nemovitosti zasahuje příslušenství jen nepřímou, pojištění však přímo jako věc movitou a že pojistník pojistil jeho cenu nikoliv jako část ceny budovy, nýbrž k libovolnému použití. Ehrenzweig vychází s hlediska, že samo-

statné pojištění příslušenství podle ustanovení zákona o pojišťovací smlouvě (§§ 64—68 zák. čís. 501/1917 ř. z.) má v zápětí, že ve smyslu pojišťovacího práva jest takové příslušenství, i kdyby bylo příslušenstvím po rozumu občanského práva, pokládati za zvláštní věc movitou. Proti těmto názorům jest však uvážiti, že v souzeném případě jde o řešení otázky pořadí konkurujících práv zástavních, totiž zástavního práva hypotekárního věřitele a zástavních práv nabytých později exekucním zabavením pohledávky na vyplacení pojistné sumy, pro kteroužto otázku musí býti rozhodným jen právo občanské, nikoliv právo pojišťovací, upravující především podle svého účelu právní poměr mezi pojišťovatelem a pojistníkem. V souzeném případě jest nesporné, že movitosti, jichž pojistná suma má býti rozvržena, byly příslušenstvím shořelé budovy podle § 297 obč. zák., jest je tedy podle práva občanského pokládati za věci nemovité, za součást budovy. Nelze seznati, proč s hlediska práva občanského a exekucního, ano tu práva a povinnosti pojišťovatele vůbec nepřicházejí v úvahu, mělo býti rozeznáváno, zda příslušenství budovy bylo pojištěno proti požáru současně s budovou touž smlouvou, či smlouvou zvláštní, předpokládajíc, že příslušenství (jako v souzeném případě) zůstalo příslušenstvím až do požáru, jímž byly zničeny současně budova i příslušenství. Jest se tedy řídití zásadou § 457 obč. zák., podle něhož se zástavní právo vztahuje i na příslušenství nemovitosti, a dvorním dekretem ze dne 18. července 1828 č. 2354 sb. z. s. a jest pokládati pojistnou sumu připadající na shořelé příslušenství za část pojistné sumy za celou shořelou nemovitost, jejíž právní osud musí sdíleti přes to, že příslušenství bylo pojištěno zvláštní smlouvou. Rozhodnutí sb. n. s. čís. 9735, k němuž stěžovatelé odkazují, se nehodí na souzený případ, ježto tam šlo o svršky, které nebyly příslušenstvím nemovitosti.

Čís. 13776.

Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekucním a konkursním řízení proti zemědělcům.

Ustanovení § 3 písm. f) zákona se nevztahuje na útraty sporu jakožto vedlejší nároky hlavní pohledávky. Byla-li pro hlavní pohledávku dražba odložena, nemůže věřitel prováděti dražbu proti zemědělci ani pro vedlejší, útratovou pohledávku.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, R I 825/34.)

Vymáhající věřitel vedl exekuci vnucenou dražbou dlužníkovy nemovitosti k vydobytí pohledávky 20.000 Kč, jež vznikla před 9. květnem 1933, a útrat sporu, v němž byla ona pohledávka zažalována, 2.675 Kč 70 h a 451 Kč 50 h, přisouzených vymáhajícímu věřiteli dne 11. října 1933, pokud se týče dne 27. ledna 1934. Návrhu dlužníka, by dražba nemovitosti byla odložena až na dobu po 31. prosinci 1934, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud zamítl návrh na odklad vnucené dražby k vydobytí útratových pohledávek 2.675 Kč 70 h a 451 Kč 50 h, ježto vznikly až po 9. květnu 1933 (§ 3 písm. f) zák. čís. 33/1934 sb. z. a n.).